

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forhandling om redegørelse nr. UF 2:

Udenrigsministerens redegørelse af 21. marts 2000 om styrkelse af OSCE, herunder af Parlamentarikerforsamlingens rolle.

(Redegørelsen anmeldt 21/3 2000. Redegørelsen givet 21/3 2000. Meddelelse om forhandling 21/3 2000).

Sammen med denne sag foretoges:

7) Forespørgsel nr. F 29:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om sine planer for en styrkelse af OSCE og dens aktiviteter, og hvad agter regeringen at gøre for at styrke samarbejdet mellem den parlamentariske forsamling og ministerdelen?«

Af Helle Degn (S), Anders Mølgaard (V), Pia Kjærsgaard (DF) og Morten Helveg Petersen (RV).

(Forespørgslen anmeldt 15/12 99. Fremme af forespørgslen vedtaget 11/1 2000).

Begrundelse

Helle Degn (S):

På forespørgernes vegne skal jeg motivere forespørgslen på denne måde:

Der er mange af Folketingets medlemmer, der deltager meget aktivt i det mellem-parlamentariske samarbejde. Her er et eksempel OSCE's arbejde, som har knyttet til sig en parlamentarisk forsamling, hvor Folketingets medlemmer deltager aktivt. Derfor har vi i fællesskab fundet, at det var tid at gøre status for det arbejde, og derfor har vi bedt udenrigsministeren om at give en redegørelse og om, at vi i fællesskab kunne have en forespørgsel her, sådan at vi kunne få gjort status.

I år er det netop 25 år siden, at det, der er den grundlæggende idé og tanke bag OSCE, nemlig Helsinki-deklarationen, blev vedtaget.

Vi vil også gerne benytte forespørgslen til at fastslå, at vi jævnlige skal diskutere det parlamentariske arbejde, som medlemmerne af Folketinget laver. Det giver denne her forespørgsels-/redegørelsesdebat os alle en mulighed for.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Til indledning vil jeg gerne henvise til den skriftlige redegørelse til Folketinget om styrkelse af OSCE, som er afgivet, herunder også om parlamentarikerforsamlingens rolle. Udenrigsministeriet udgiver desuden i disse dage i sin temaserie et hæfte om OSCE. Dette hæfte tilgår selvfølgelig Folketingets medlemmer.

Som det fremgår, har OSCE en vigtig plads i arbejdet for europæisk sikkerhed. Det gælder i dag først og fremmest forebyggelse af konflikter, og det gælder demokratisering. I Kosovo, i Bosnien-Hercegovina og i resten af det vestlige Balkan har OSCE vigtige opgaver at løse. Også for de fleste af landene i det tidligere Sovjetunionen er OSCE rammen for udviklingen af de internationale forbindelser, og fremme af demokrati og stabilitet i Centralasien bliver en ny, og jeg tror meget vigtig opgave for organisationen.

Med charteret for europæisk sikkerhed fra OSCE-topmødet i Istanbul sidste år fik vi nye rammer for samarbejdet. Vi fik også skabt grundlag for en styrkelse af OSCE som organisation, og det er jo det, der er vores emne i dag.

Danmark bidrager aktivt til at styrke OSCE. OSCE får nu med REACT – Rapid Expert Assistance and Co-operation Teams – bedre muligheder for at komme hurtigt til stede i en krisesituation. Vi styrker OSCE-sekretariatet i Wien, som er væsentligt meget mindre end tilsvarende organisations, så det bedre kan håndtere også de mandskabstunge indsatser i felten. Den politiske konsultationsproces i OSCE er også blevet forbedret.

Effektiv forebyggelse af konflikter kræver også økonomi. Til efteråret skal vi forhandle om EU's finansieringssystem. Vi vil arbejde for at sikre, at formandskabet ikke skal samle bidrag ind, hver gang en større mission skal sendes af sted. Den nuværende finansieringsskala for større missioner, den såkaldte Københavnmekanisme, er et af de gode resultater fra det danske formandskab i 1997. Vi ser gerne på forbedring af mekanismen, men vi vil fastholde grundprincippet: obligatoriske bidrag frem for usikre, frivillige bidrag, der skal indsamles fra sag til sag. Det er helt afgørende for OSCE's fremtidige virksomhed, at dette grundprincip fastholdes.

Også samspillet med OSCE's parlamentarikerforsamling skal styrkes. Jeg synes, man skal

notere sig de fremskridt, der er nået i de seneste år, ikke mindst under dansk formandskab. Forsamlingen har i dag ganske gode rammer, herunder adgang til langt de fleste møder. Forsamlingens præsident deltager i møderne mellem udenrigsministrene i trojkaen. En sådan grad af parlamentarisk deltagelse findes vel ikke i nogen anden organisation, som er sammenlignelig. En høj grad af sådan parlamentarisk deltagelse findes faktisk, tror jeg, ikke i nogen anden organisation.

En styrkelse af forsamlingens rolle bør ske på det eksisterende, formelle grundlag. Det er først og fremmest vigtigt, at forsamlingen forsat involverer sig i OSCE's arbejde i felten. Forsamlingen har fået gode redskaber hertil, bl.a. gennem demokratiholdene, som er oprettet i fru Helle Degns tid som præsident.

Vi vil derfor gøre meget for at styrke OSCE, men i sidste ende er OSCE jo ikke stærkere, end medlemslandene selv vil det. Beklageligt har det været, at Rusland gennem hele Tjetjenienkonflikten har undladt at efterkomme opfordringer til internationalt samarbejde både fremsat i OSCE og i andre fora. Vi vil fortsat lægge pres på Rusland for at standse den militære kampagne i Tjetjenien, for at indlede forhandlinger og for at acceptere OSCE's og andre internationale organisationers tilstedeværelse i selve området. Tjetjenien har været en af de mange svære opgaver for OSCE gennem det sidste 1½ år.

Der er da også grund til at nævne de fremskridt, vi har oplevet andre steder i samme periode, først og fremmest i Kroatien. Det nylige forår i Kroatien viser os, at ønsket om internationalt samarbejde kan være en vigtig drivkraft for politisk forandring.

OSCE bliver nu en af de organisationer, der skal danne rammen om tættere forbindelse mellem Kroatien og resten af Europa. Samarbejdet for demokrati og stabilitet i hele Europa fortsætter og med Danmark som en aktiv medspiller.

Forhandling

Helle Degn (S):

Hermed vil jeg gerne takke for ministerens redegørelse.

OSCE's historiske baggrund, nemlig Helsinki-deklarationen, kan netop i år fejre 25 års jubilæum. Det var det at forene sig med de menne-

sker bag jerntæppet, som ønskede frihed, som ønskede menneskerettighederne respekteret, der var baggrunden for, at Helsinki-deklarationen blev udarbejdet. I år er det 25 år siden, og i dag står vi med et OSCE som vores opererende system, som kan gå ind og støtte disse gode tanker.

Den seneste udvikling af OSCE, hvor OSCE har udviklet sig fra en deklaration til en konference til en organisation med en stor opererende organisationsdel, har været en spændende, flot, men også en ganske kort udvikling inden for de sidste 5 år. Vi har nu fået opbygget en organisation, som ikke bare er et talkshow, men en opererende faktor i felten.

Den forebyggende sikkerhedspolitik har brug for institutioner og kapacitet, ikke bare økonomi, men mennesker, som er villige til at rykke ud, før kriser bliver til krige. Derfor er det spændende, at vi på Istanbultopmødet fik etableret en villighed til at skabe en rapid reaktionskapacitet og det, som ministeren også taler om i sin redegørelse, en forhandlet betalingsnøgle, sådan at organisationen kan fungere effektivt.

Det, der er det politiske fokus, sådan som vi ser det, er selvfølgelig Centralasien, nærmere betegnet Kaukasusområdet, de nye republikker, som er opstået efter Sovjets kollaps. Her har vi frosne konflikter, som fortjener vores politiske energi, fokus og support.

Det andet store fokusområde er Balkan med stabilitetspagten. Det, vi kan glæde os over her, er, at Kroatien fra før at være et problem nu kan blive en meget aktiv partner. Kosovo står centralt for organisationen som en klart stor operation og opgave, som skal løses.

OSCE i felten skal have en bedre geografisk fordeling af de mennesker, som deltager på OSCE's vegne, og af de ledende stillinger. Der skal være længere og bedre ansættelsesforhold end for et halvt år ad gangen. Det tiltrækker ikke de mest kompetente medarbejdere. Derfor skal vi have styrket organisationen på det her område.

Et andet område er en bedre kønsfordeling. Her må jeg sige til ministeren, at dér ligger Danmark håbløst bagefter: OSCE-landene har i snit 27 pct. kvinder med i felten, Danmark er kun repræsenteret med 5 pct. Altså: Der må etableres en plan of action herhjemme. Det var ellers et flot norsk fingeraftryk, som fortjener også en dansk opfølgning, ligesom det danske formandskab skal lykønskes for sin meget aktive linje, hvilket man ikke kan sige endnu om

det østrigske formandskab. Det har vi endnu til gode.

Istanbultopmødet markerede det næste skridt i retning af, at de såkaldte indre anliggender ikke længere af landene accepteres alene som indre anliggender. Det er en politisk opgave, som vi skal løse i fællesskab.

Istanbultopmødet tog den parlamentariske forsamling til sig som et af de vigtigste organer. Det var en stor sejr og en stor glæde, at vi kom så langt. Nu må vi se, om opfølgningen på dette også betyder, at organisationen får rettet op på det demokratiske underskud med hensyn til indsigt ved pengeanvendelse og ved besættelse af stillinger på de ledende poster.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at rose det store engagement, som den danske regering har lagt for dagen i OSCE-arbejdet, i støtten også til den parlamentariske forsamling og ikke mindst i støtten til, at den parlamentariske formand har kunnet fungere i de nu næsten forgangne 2 år. Det vil jeg gerne takke for.

Så vil jeg gerne på vegne af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Venstre, De Konservative, SF og Dansk Folkeparti foreslå følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget tager regeringens redegørelse til efterretning, opfordres regeringen til at arbejde for en styrkelse af samarbejdet mellem OSCE's Parlamentariske Forsamling og ministerdelen. Endvidere opfordres regeringen til årligt at fremsende en skriftlig redegørelse til Folketinget indeholdende en status over arbejdet i OSCE.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 62).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil takke for ministerens både skriftlige og mundtlige redegørelse om OSCE. Jeg vil sige, at jeg er tilfreds. Jeg føler mig veltilfreds med, at det i den skriftlige redegørelse i andet afsnit fremhæves, at regeringen fortsat vil arbejde aktivt for at styrke OSCE. Det mener Venstre er rigtigt.

Jeg vil sammenfatte Venstres kommentarer forholdsvis kort, for der er jo ikke mange, som

det også er kommet til udtryk i det forslag til vedtagelse, som fru Helle Degn har fremsat, som mange står bag. Der er jo ikke den store uenighed her i Folketinget om betydningen af OSCE og den linje, Danmark har lagt.

OSCE har jo i større og større grad vist sig at være en vigtig organisation til fremme af respekt for menneskerettigheder, til bistand, til opbygning af demokratiske institutioner og til deltagelse i løsningen af internationale konflikt-situationer.

Der er meget, OSCE ikke har kunnet gøre, men der er også meget, OSCE virkelig har kunnet gøre med et positivt resultat. Jeg synes, at det her er værd at minde om den indsats, som de mange – tusinde er det vel snart – medarbejdere har gjort; de har udført et flot stykke arbejde på Balkan.

Jeg mener, det er rigtigt, som udenrigsministeren sagde, at OSCE også har sine svagheder. Det må vi erkende. Derfor mener Venstre, at det er vigtigt ikke blot at fokusere på OSCE alene, men også at fokusere på, at OSCE i samarbejde med andre organisationer, NATO, EU osv., skal søge at tage de kommende udfordringer op, og de er store.

Jeg mener, det er meget vigtigt, at OSCE's nye REACT-beredskab får så høj en prioritet som overhovedet muligt. Det tror jeg er overordentlig vigtigt.

I redegørelsen er der et afsnit om samarbejde mellem de euroatlantiske sikkerhedsorganisationer, hvori det anføres, at europæisk sikkerhed i større grad præges af samarbejde mellem forskellige organisationer, der har forskellige handlemuligheder og kompetencer. Jeg er helt enig, når det her anføres, at et tættere samarbejde mellem OSCE og de øvrige organer, vi her har i tankerne, er overordentlig vigtigt.

Der nævnes også i redegørelsen, at OSCE i løbet af det år, vi nu er i, skal tage stilling til et nyt finansieringssystem. Herom anføres det i redegørelsen, at man fra dansk side vil gøre mest muligt for at sikre et velfungerende obligatorisk finansieringssystem, og at det bør undgås, at organisationen igen bliver afhængig af frivillige bidrag til løsning af opgaverne. Det er Venstre helt enig i. Regeringen vil ikke gå for-gæves til Venstre, når det drejer sig om finansiel støtte til OSCE. Jeg mener, at det er helt vigtigt, det, der her er anført i redegørelsen.

Det er rigtigt, som der også nævnes, at OSCE i den kommende tid står over for enorme opgaver, ikke mindst i Kosovo. Jeg har tillid til, at

OSCE ikke mindst med støtte fra KFOR vil være i stand til at bidrage meget konstruktivt til at få denne mishandlede del af Europa på fode igen, og det vil Venstre støtte meget.

I redegørelsens afsnit 4 omtales samarbejdet mellem OSCE's mellemstatslige organer og Den Parlamentariske Forsamling. Her kan Venstre også notere med tilfredshed, at regeringen fremover vil støtte bestræbelser på at tilvejebringe et stadig bedre og mere frugtbart samarbejde mellem Parlamentarikerforsamlingen og OSCE's øvrige institutioner. Jeg tror, det er overordentligt vigtigt, at man netop for at opfylde OSCE's formål ikke blot – om jeg så må sige – udøver indsatsen gennem de overordnede organer, men at man også parlamentariker og parlamentariker imellem drøfter udviklingen i OSCE's områder, så det er jeg også vældig tilfreds med.

Af det, jeg her har sagt, vil det fremgå, at Venstre kan støtte forslaget til vedtagelse.

Pia Christmas-Møller (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Hans Engell, ikke har mulighed for at deltage, skal jeg i stedet kommentere den stillede forespørgsel.

Jeg vil først takke udenrigsministeren for en grundig og detaljeret redegørelse, som præciserer den afgørende udvikling og forandring, som er sket med OSCE, siden organisationen blev dannet i 1975. Af det tidligere forum for dialog i den gamle koldkrigstid er der nu dannet en aktiv organisation, der er blevet et vigtigt redskab for konfliktforebyggelse, håndtering af kriser og krisehjælp. Det Konservative Folkeparti ser positivt på denne udvikling og indsats, og vi mener, at Danmark skal søge stor indflydelse på den udbygning, hvad Danmark også har gjort.

Men vi må også notere, at OSCE endnu ikke har formået at blive den konfliktknusermaskine, som mange håber på. Uden NATO's indsats var konflikten i Kosovo ikke blevet løst på en menneskeligt og politisk forsvarlig måde, og derfor vil der på den lange liste over emner, der skal tales grundigt med Ruslands nyvalgte præsident om, også stå OSCE. Vi må afvente, hvad både den nye russiske og den kommende amerikanske præsident vil bruge OSCE til, hvilke ambitioner de har på denne sammenslutnings vegne. Det bliver spændende.

Sikkerheden og stabiliteten på vort kontinent er truet af spredningen af lokale konflikter, og årsagerne til dem går langt ud over den rent

militære dimension. Nationalisme, undertrykkelse af demokratiske grundrettigheder, uløste mindretalsspørgsmål, grænseoverskridende kriminalitet, terrorisme, fattigdom og ødelæggelse af vort naturlige livsgrundlag giver alt sammen grobund for de blodige konflikter, som vi har set i bl.a. det tidligere Jugoslavien og det nordlige Kaukasus.

Balkan, især Kosovo, har trængt konflikter og problemer i andre OSCE-regioner i baggrunden. Men på grund af sin bredt sammensatte medlemskreds og sit omfattende sikkerhedskoncept – ja, OSCE er faktisk den eneste fælles-europæiske sammenhæng, hvor Rusland deltager fuldt ud – vil OSCE nu forhåbentlig også få en hovedrolle i Kaukasus og Centralasien.

Den konservative gruppe er enig i de målsætninger, regeringen har opstillet for OSCE's virksomhed, og vi lægger også stærk vægt på den styrkelse af det parlamentariske arbejde inden for OSCE, som især har fundet sted i de seneste år under det danske formandskab med fru Helle Degn som præsident. Der er i den forbindelse særlig grund til tilfredshed på fem punkter.

For det første er der med charteret for europæisk sikkerhed i det 21. århundrede, som udenrigsministeren redegjorde for, nu også sket en klar præcisering af parlamentarikerforsamlingens placering. Det forventer vi regeringen vil respektere, og vi vil holde udenrigsministeren fast på hans tilsagn om et tættere samarbejde mellem OSCE's Parlamentariske Forsamling og OSCE.

Det andet punkt, der er grund til at glæde sig over, er det forstærkede samarbejde med ODIHR, som ministeren var inde på. Demokratiholdene har haft stor betydning med deres missioner i Belarus, Moldova og Kosovo og vil få det i kommende missioner i Centralasien.

For det tredje har OSCE ydet en god indsats med valgmoniteringen, herunder opfølgning af valganbefalingerne. Senest er det sket i forbindelse med præsidentvalget i Rusland, hvor fru Helle Degn som præsident har gjort et dygtigt arbejde, bl.a. gennem møder og dialog med russiske politikere og embedsmænd.

Endelig må man fastslå, at det i dag er første gang, vi oplever et velfungerende tværinstitutionelt samarbejde mellem organisationerne OSCE, Højkommissæren, ODIHR og medlemslandene. Til gengæld er det for os at se en svagheit, at organisationerne har en struktur, hvor parlamentarikerne kun mødes i plenum én

gang om året. Derved er det svært at opretholde tilstrækkelig kontinuitet i arbejdet, men det kommer forhåbentlig i de kommende år.

Alt i alt er vi tilfredse med og glade for ministerens redegørelse, og vi kan fuldt ud støtte det forslag til vedtagelse, som er fremsat.

Holger K. Nielsen (SF):

OSCE er den eneste virkelige aleuropæiske organisation, vi arbejder i, som fungerer i Europa, og alene af den grund er det afgørende vigtigt, at vi holder fast i OSCE som en central aktør i det europæiske billede.

Jeg synes, der er mange udmærkede betragtninger i regeringens redegørelse, ikke mindst den konstatering, at OSCE på mange måder er bedre end sit rygte. Der er ofte en tendens til, at man nedvurderer det arbejde, som foregår i OSCE, men i det stille gør man faktisk fra OSCE's side en fantastisk indsats mange forskellige steder. Det er ikke altid en indsats, der kommer på forsiden af aviserne eller kommer i CNN's nyhedsudsendelser, men det er alligevel en væsentlig forudsætning for, at der kan opbygges civile samfund i konfliktområder og ustabile områder i Europa, og at der trods alt kommer en vis civilisation mennesker imellem. I den sammenhæng udgør det stille arbejde i OSCE en vigtig forudsætning for, at tingene kan komme til at fungere. OSCE er klart bedre end sit rygte, men der skal selvfølgelig stadig meget til, før det kan blive helt tilfredsstillende.

I redegørelsen fra regeringen er der nogle betragtninger om Kosovokonflikten, hvor man meget rigtigt skriver, at det ikke er helt berettiget at se krigen som et nederlag for OSCE, fordi, som der står: »Forventningerne til OSCE bør sættes i forhold til organisationens forudsætninger.« Javel, men så er det måske i den sammenhæng værd at diskutere, om forudsætningerne er tilstrækkelig optimale. Med andre ord: Det er vel værd at diskutere, om de verificers, der blev sat ind efter Holbrooke-Milosevic aftalen i oktober 1998, havde den tilstrækkelige kapacitet, de tilstrækkelige midler til at kunne varetage de opgaver, som de skulle varetage.

I hvert fald er det en forkert slutning at drage, at OSCE var en fiasko, og at NATO-krigen var en succes i den sammenhæng. OSCE-folkene gjorde rent faktisk et godt stykke arbejde frem til krigen startede, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at vi er nødt til at diskutere, om det måske kunne være en idé at få lidt større stabilitet, lidt mere struktur, lidt mere sammenhæng

og lidt mere kontinuitet i den måde, OSCE kan arbejde på i denne sammenhæng. O.k., det arbejde er i gang, og det fik vi også en udmærket redegørelse for, men det er fantastisk vigtigt, at det fortsættes meget bevidst, og at den danske regering går i spidsen for det. Det fornemmer jeg også en vilje til fra ministerens side, og det synes jeg er helt fint.

Det er indlysende nok, at Ruslands krig i Tjetjenien udgør et tilbageslag for hele OSCE. Ikke mindst Rusland har været engageret i OSCE-arbejdet, og ikke mindst det aleuropæiske samarbejde er en vigtig forudsætning for at få Rusland med i et europæisk samarbejde. Det var skuffende, at det ikke lykkedes at få en mere markant udtalelse fra Istanbultopmødet om Tjetjenien, og derfor må vi ligesom lægge et yderligere pres på Rusland, også for at få OSCE til at fungere på en ordentlig måde. Men igen er det forkert at se det som en fiasko for OSCE, for det er nemlig en fiasko for Vestens håndtering af tingene.

Hvad mener jeg nu med det? Jo, man ser en Vladimir Putin, som helt kynisk har brugt Tjetjenienkrigen i valgkampen, blive valgt til præsident for Rusland, og hvad gør man over for ham? Tony Blair modtager ham næsten som en bonkammerat, der bliver sendt masser af lykønskningstelegrammer til ham, man byder ham velkommen, og man har store forventninger til ham – på trods af at manden kynisk har ofret tusindvis af civile i Tjetjenien med det ene formål at blive en populær mand i Rusland og blive valgt til russisk præsident. Der er meget at gøre her, og derfor må der lægges et yderligere pres på Rusland, også for at få OSCE på fode igen.

OSCE er, som jeg har sagt nogle gange, den virkelig vigtige, aleuropæiske organisation. Europa skal heles, ikke deles. I den sammenhæng udgør OSCE et uvurderligt værktøj, og jeg ser frem til, at regeringen yderligere vil styrke arbejdet inden for rammerne af OSCE.

Klaus Kjær (DF):

Jeg takker udenrigsministeren for redegørelsen til Folketinget for styrkelse af OSCE og Den Parlamentariske Forsamlings rolle. Redegørelsen har dannet grundlag for den rejste forespørgselsdebat vedrørende regeringens planer for en styrkelse af OSCE og dens aktiviteter, og hvad regeringen agter at gøre for at styrke samarbejdet mellem Den Parlamentariske Forsamling og ministerdelen.

Der er ingen tvivl om, at det danske formandskab i 1997 har styrket OSCE-samarbejdet på en række områder, navnlig en udbygning af de konfliktforebyggende og genopbyggende arbejder, som baseres på OSCE's principper om demokrati, velfærd og respekt for menneskerettighederne. Der er således opbygget et bistandspolitisk instrument til fremme af respekten for menneskerettigheder og genopbygningen og konsolideringen af civilsamfundet under freds- og stabilitetsrammen FRESTA som et vigtigt element til forebyggelse af konflikter i Europa.

Danmarks internationale humanitærberedskab, også kaldet IHB, der blev oprettet i 1994, er bl.a. rammen om de danske personelbidrag til OSCE's missioner. Via IHB kan der med kort varsel stilles personel til rådighed for internationalt arbejde, således at Danmark hurtigt kan bidrage med velkvalificeret personel til missionerne. I redegørelsen lægges der megen vægt på, at erfaringerne viser, at netop hurtigheden af indsatsen er vigtig for effektiviteten i det konfliktforebyggende arbejde. IHB har også på mange måder været inspirationskilden til OSCE's nye REACT-beredskab, som skal gøre OSCE i stand til hurtigere at udsende civilt personel fra medlemsstaterne. Det er derfor også ærgerligt, at netop danske skatteregler, forkert vejledning herom og grov forskelsbehandling af det civile personel har medført, at senest Dansk Politiforbund har frarådet danske politibetjente at melde sig til den ofte risikofyldte tjeneste i disse kriseområder. Efter Dansk Folkepartis opfattelse modvirker de danske skatteregler de ellers gode intentioner og det store arbejde, der er lagt i udstationeringen af det velkvalificerede personel og har nærmest sat den i stå frem for at udbygge den.

Med chartret for europæisk sikkerhed fra topmødet i Istanbul blev det understreget, at udgangspunktet er, at trusler mod sikkerheden i høj grad hidrører fra interne kriser i stater, men også fra kriser mellem stater. Chartret har givet anledning til uenighed mellem en række vestlige lande på den ene side og Rusland på den anden side på baggrund af kriserne i først Kosovo og siden Tjetjenien. Netop i Tjetjeniensspørgsmålet har russerne påpeget, at det drejer sig om et internt anliggende, og et eller andet sted ligger der vel også en grænse for, hvor megen indblanding fra OSCE's side et land skal acceptere.

I Dansk Folkeparti finder vi, at det er inden for OSCE's kompetence at reagere over for Rusland, for så vidt angår overtrædelserne af menneskerettighederne i Tjetjenienkonflikten. Men hvad angår de sikkerhedspolitiske aspekter, kunne OSCE med lige så god ret fordømme Tjetjenien for at skade det konfliktforebyggende og demokratiserende arbejde i den guerillakrig, der udøves fra Tjetjeniens side, og terrorvirksomheden med bombesprængninger osv. i Moskva. Jeg vil opfordre OSCE til i højere grad at koncentrere sig om de konfliktforebyggende foranstaltninger, så konflikten ikke spreder sig til andre dele af Kaukasus.

I Dansk Folkeparti er vi enige i de finansielle strukturændringer, der er sket, sådan at man ikke længere behøver at basere sig på frivillige bidrag fra landene.

I redegørelsen nævnes om samspejlet mellem parlamentarikerforsamlingen og de øvrige OSCE-organer, at det er vigtigt, at det bliver styrket. Der kunne vi fra Dansk Folkepartis side godt ønske, at man udvidede dette samarbejde mellem ministerdelen og parlamentarikerforsamlingen til ikke blot at være rådgivende og deltagende, men til at man også går ind i en egentlig forhandling.

I Dansk Folkeparti kan vi støtte det forslag til vedtagelse, som er fremsat.

Mimi Jakobsen (CD):

Vi har i CD ingen problemer med at tilslutte os regeringens/udenrigsministerens redegørelse, og jeg synes derfor ikke, jeg vil forlænge debatten om den. Jeg vil simpelt hen bare meddele, at CD kan tilslutte sig forslaget til vedtagelse. Vi har ikke nået at blive medforslagsstillere, men vi stemmer for.

Morten Helveg Petersen (RV):

OSCE spiller en central rolle i den europæiske sikkerhedsstruktur i forbindelse med forebyggelse og løsning af sikkerhedskonflikter på det europæiske kontinent. Det civile arbejde med konfliktforebyggelse er væsentligt for at skabe et klima for forebyggelse af konflikter. Og forfægtelsen af menneskerettighederne og samarbejdet på tværs af grænser og gensidig forståelse er vigtige forudsætninger for sikkerhed og stabilitet i Europa.

Netop derfor er arbejdet i en organisation som OSCE et kernepunkt i dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik efter radikal opfattelse. Og i Det Radikale Venstre er vi glade for, at regering-

gen helhjertet støtter den indsats, der gøres fra OSCE's side, og som vi ved, at den danske regering er varm fortaler for. Jeg tænker her først og fremmest på støtten i form af det aktive danske bidrag til organisationens operationelle og konfliktforebyggende arbejde.

Hvad angår spørgsmålet om en styrkelse af den parlamentariske forsamling, ligger også dette helt fint i tråd med den danske holdning og med den radikale holdning. Den danske regering har gennem de seneste år arbejdet aktivt for at placere den parlamentariske forsamling mere centralt i OSCE's arbejde, end forsamlingen var oprindeligt. På det deklaratoriske plan ses det bl.a. ved, at OSCE-topmødet i Istanbul i 1999 anerkendte den parlamentariske forsamling som en af hovedinstitutionerne i OSCE.

På det mere operationelle plan har den parlamentariske forsamling fået en række centrale og meget vigtige opgaver knyttet til overvågning af valghandlinger i forbindelse med parlamentsvalg. Endelig er der med dansk støtte skabt mulighed for, at OSCE-parlamentarikerforsamlingens præsident deltager ved møderne i OSCE's ministertrojk.

I Det Radikale Venstre anerkender vi de bestræbelser, der gøres for at gøre internationale organisationer som OSCE mere gennemsigtige og demokratiske, og derfor støtter vi fra radikal side de bestræbelser, der går i retning af at styrke den parlamentariske forsamling's placering i OSCE-systemet.

Endelig skal jeg sige, at Det Radikale Venstre selvfølgelig kan støtte det udmærkede forslag til vedtagelse, der ligger på bordene.

Søren Søndergaard (EL):

Ja, det er jo sådan set meget interessant med den organisation, der hedder OSCE, for det er jo netop ikke en europæisk organisation, selv om den lægger hovedparten af sit arbejde i Europa. Europarådet er en europæisk organisation, men OSCE er jo en organisation, der går over Atlanten, og som derfor er en organisation, som jo afspejler situationen ved slutningen af den kolde krig og efter den kolde krig. Og det har selvfølgelig præget organisationens opgaver.

I den sammenhæng må vi sige, at OSCE har spillet og spiller en vigtig rolle omkring konfliktforebyggelse. Den er demokratiopbyggende, men harmoniserer også det, man kan kalde forståelsen af menneskerettighedernes indhold og nødvendighed. Altså alene det, at organisa-

tionen eksisterer, at der er møder, at der er løbende diskussioner, at der er valgobservationer, hvor man samler folk fra forskellige lande, er med til at harmonisere en forståelse af menneskerettighedernes indhold og nødvendighed. Og derfor er det også i Enhedslistens ånd, at man styrker organisationen som helhed.

Der kan, som i andre internationale organisationer, være nogle problemer i OSCE med dobbeltstandarder, det vil sige, at man har lettere ved at tage afstand fra ugerninger, der foregår nogle steder end andre steder.

F.eks. har det undret os længe, at Tyrkiet ikke i langt højere grad har været på dagsordenen i OSCE. Man har konstateret en fantastisk mangling på vilje i OSCE til at tage afstand fra Tyrkiets overtrædelser af menneskerettighederne. Det hænger måske især sammen med, at der netop er det transatlantiske argument og indhold, der gør, at man i høj grad kigger på det sikkerhedspolitiske aspekt defineret ud fra Vestens interesser.

Styrken i OSCE ligger, modsat i Europarådet, helt klart efter vores opfattelse i ministerdelen. Det er den, der har fungeret udfarende, og det er interessant, synes vi, at konstatere, at den har været i stand til det, på trods af at man har en konsensusregel. Der tales jo tit om, at man ikke kan nå noget ved hjælp af konsensus, men man har faktisk været i stand til at fungere på trods af, at man har kravet om konsensus i ministerdelen.

Det er klart, at vil man noget mere med OSCE, vil man udvikle OSCE, så kan det også godt være, at man bliver nødt til dér at lave nye principper, f.eks. konsensus minus én, eller andre måder, så et enkelt land ikke kan sætte sig imod beslutninger; men i hvert fald kan man konstatere, at det har fungeret.

Diskussionen i dag handler jo så bl.a. om en styrkelse af samarbejdet mellem ministerdelen, hvis styrke vi anerkender, og så den parlamentariske forsamling. Og det er måske her, vi har et problem, for sådan et samarbejde er jo noget, man skal gøre sig fortjent til, og vi har helt klart den opfattelse, at den parlamentariske forsamling er det svage led i OSCE.

Der bliver gjort godt arbejde i den parlamentariske forsamling, især mellem møderne vil jeg sige. Der er jo kun årlige møder, som, ja, hvordan skal jeg formulere det, ikke er de mest indholdsmættede møder, som jeg har været udsat for, men der bliver gjort et godt arbejde indimellem. Altså der er valgobservationer, som jeg

nævnte, hvor parlamentarikere også deltager, og det er fint, og frem for alt giver organisationen og den måde, den fungerer på, nogle muligheder for en formand til, næsten på eget initiativ, vil jeg sige, at give organisationen en profil.

Og dér konstaterer vi med glæde i Enhedslisten og vil meget gerne erkende, at den formand, vi har haft i den sidste periode, har været med til at give organisationen en sådan profil, men vi bliver også nødt til at slå fast, at det ikke er noget, der ligger i organisationen som sådan. En anden formand kunne have gjort organisationen fuldstændig usynlig.

Det her handler ikke om, at vi har været enige i alt, hvad den nuværende formand har gjort, det handler blot om at konstatere nøgternt, at den nuværende formand har gjort en kæmpe indsats for at gøre organisationen synlig og har placeret den parlamentariske forsamling på dagsordenen.

Men med en anden formand kunne det altså have været helt anderledes, for det er ikke den parlamentariske forsamling i sig selv, der har en styrke. Det synes vi jo er et rimelig stort problem, især fordi vi jo ved, at udpegningen af formanden måske ikke er noget, der udelukkende foregår på baggrund af kvaliteter; det er også noget, der foregår på baggrund af, hvilke lande skal nu have, og hvilke politiske grupperinger skal nu have.

Derfor er det vores opfattelse, at der må ske noget med den parlamentariske forsamling. Det handler meget om at gøre den til en parlamentarisk forsamling i stedet for at gøre den til et diplomatisk forum, hvor repræsentanter for forskellige lande mødes.

Det er jo netop repræsentanter for forskellige politiske strømninger i forskellige lande, der skal mødes, og derfor er det nødvendigt meget mere at arbejde i den retning, som man gør i Europarådet, at den parlamentariske forsamling udtrykker sig gennem politiske fraktioner eller politiske organiseringer og ikke så meget gennem landenes deltagelse.

Det har der været meget modstand imod, primært fra USA's side. USA har måske lidt vanskeligt ved at finde sig tilpas i sådan et traditionelt parlamentarisk mønster, som vi kender i Vesteuropa, men jeg mener ikke desto mindre, at det er helt afgørende. Hvis ikke det problem bliver løst, så vil den parlamentariske forsamling altid være svag i forhold til ministerdelen.

Vi har ikke været medforslagsstillere til denne her debat, fordi vi har denne her kritik af den parlamentariske forsamling; vi har heller ikke været medforslagsstillere på forslaget til vedtagelse, selv om vi har haft muligheden. Vi vil stemme for den, fordi vi er ikke imod det, der står, men vores overordnede konklusion er: Den parlamentariske forsamling må gøre sig fortjent til det samarbejde, der lægges op til.

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg vil gerne sige tak til regeringen for en redegørelse, som når meget vidt omkring OSCE's samlede virksomhed, en redegørelse, som vi fuldt ud kan tilslutte os fra Kristeligt Folkepartis side.

Jeg vil pege på en enkelt ting i redegørelsen, som jeg synes er meget central i forhold til OSCE's virksomhed. Det er det, der står på side 1 i redegørelsen: Det er i stadig højere grad gennem det civile konfliktforebyggende arbejde, at OSCE således yder sit bidrag til europæisk stabilitet og samarbejde, det, der er blevet kaldt forebyggelseskultur.

Jeg synes sådan set, at udtrykket forebyggelseskultur omkring OSCE's virksomhed, både hvad angår ministerdelen og parlamentarikerdelen, er et rigtigt udtryk for det, der sker i OSCE, og sådan som vi fra Kristeligt Folkepartis side ser på OSCE's virksomhed.

Man kan selvfølgelig altid diskutere effektiviteten af den virksomhed, hvor langt man kan nå ikke mindst på baggrund af konsensus, men jeg vil godt understrege, at for Kristeligt Folkeparti at se er det en styrke i sig selv, at OSCE-landene mødes både på regeringsniveau og også på parlamentarikerniveau og på den måde er med til at fremme en fælles forståelse for menneskerettigheder og også for, hvad der skal til for at fremme fred og stabilitet i Europa. På den baggrund vil jeg sige, at vi også fuldt ud kan tilslutte os det forslag til vedtagelse, som er fremsat her i dag.

Man kan selvfølgelig spørge, hvor meget det betyder, at der kommer en årlig redegørelse. Men den årlige redegørelse, som regeringen her i dag har fremlagt, giver dog anledning til at gøre status og se på, hvor langt vi er nået inden for det samarbejde, som jeg også, som andre ordførere, mener i høj grad baserer sig på den styrke, det tillægges fra regeringernes side, og hvor der selvfølgelig kan være behov for, at parlamentarikerne så træder i karakter, som flere ordførere har været inde på.

Men det har i hvert fald den nuværende formand for parlamentarikerne forsøgt at gøre noget ved. Det vil jeg også godt benytte lejligheden til at takke for her i dag.

Kim Behnke (FRI):

Det er en god sag, vi har til behandling i dag. OSCE, som jo ved sin fødsel eller dåb blev spået aldrig ville komme til at gå, fordi forskellene var for store, og interesserne efter den lange, kolde krig stadig væk var for forskellige til, at det kunne lade sig gøre bare at sidde ved samme bord, må vi i dag konstatere rent faktisk har løst ganske mange opgaver på en måde, som vi kan være tilfredse med. For spørgsmålet melder sig jo: De opgaver, som OSCE har løst, hvem skulle ellers have løst dem?

Imidlertid er der også grund til, at man benytter en debat, som den vi har i dag, til at gøre opmærksom på, at samarbejdet i OSCE ikke altid fungerer gnidningsløst. Ofte er det præget af misundelse internt mellem landene; man bruger meget tid på at diskutere, hvor store personalekontingenter skal være, hvem har den formelle beslutningskompetence osv.

Man mangler at få etableret et system, hvor der er en korpsånd, og hvor man har et fællesskab og er mere optaget af at løse opgaven end at bruge tiden på internt at diskutere, hvordan opgaven skal løses. Så hvad det angår, er der i forhold til det interne arbejde i OSCE fortsat meget at gøre.

Kigger vi så på de steder, hvor OSCE har været sat ind, ja, så må vi sige, at i forhold til Bosnien-Hercegovina har OSCE grund til at være stolte af den indsats, der blev gennemført dér. Det valg, der var i april, og som til trods for ganske mange og komplicerede problemer, særlig valgsystemet var vist sådan, at de færreste havde mulighed for at finde ud af præcist, hvordan man skulle tælle stemmer op osv., lykkedes det med en stor indsats fra OSCE at få til at fungere.

Til gengæld må vi sige, at fordi konflikten i Kosovo fik den udgang, som tilfældet var, så er der fortsat problemer med at finde ud af, hvilke opgaver OSCE skal tage sig af, hvad FN skal stå for, og ikke mindst hvor NATO's placering er, nu hvor man er overgået til fredelige forhold.

Så ved vi godt, at man jo hele tiden fremdrager Tjetjenien som et eksempel på, at OSCE ikke fungerer. Men det er jo naivt at forestille sig, at Tjetjenienproblemet kunne løses i andre sammenhænge, og derfor er det efter vores opfat-

telse forkert at bebrejde OSCE, at vi ikke får løst Tjetjenien sagen. I virkeligheden hører Tjetjenienproblemet hjemme i FN's Sikkerhedsråd i langt højere grad end i OSCE.

Så er det sådan, at indimellem er tilstedeværelsen af OSCE som valgobservatør jo direkte med til, at tingene foregår under ordnede forhold. Jeg tænker i den forbindelse særlig på den indsats, der blev gjort i Armenien. Hvis ikke OSCE havde været til stede dér, ville vi være bekymrede for, hvordan det valg overhovedet var blevet gennemført.

Så derfor er der fra vores side kun to ting at sige i dag: Fortsæt det gode arbejde, og så vil vi ikke mindst også sige tak til fru Helle Degn for den indsats, hun gør. Den synes vi er prisværdig og værdig for Danmark.

Vi er ikke medforslagsstillere til det forslag til vedtagelse, der er lagt frem. Det skyldes måske lidt teknik, for vi støtter indholdet fuldt ud og vil med vores stemmer støtte forslaget, når det om lidt kommer til afstemning.

Helle Degn (S):

Som en afsluttende bemærkning vil jeg først generelt sige tak for alle de positive meldinger, som kan være meget nyttige for os alle at have i det videre arbejde. Så vil jeg sige tak til hr. Jensby for bemærkningerne og specielt bemærkningerne om, at det er vigtigt for også OSCE at udbygge det samarbejde, der bør være mellem OSCE, EU og NATO.

Jeg synes, at den amerikanske udenrigsminister Madeleine Albright sagde det ganske stærkt. De vil i de kommende år i det her århundrede satse på en »triple crown«-kombination, et styrket samarbejde mellem disse tre operatører. Det bliver vigtigt for at håndtere sikkerheden i de kommende år.

Til fru Pia Christmas-Møller vil jeg gerne sige tak for bemærkningerne om OSCE og også om organisationen som den stærke problemknuser. Ja, der er jo forskel på styrke. Noget styrke måles kun i militærstyrke, anden styrke måles altså i menneskelig styrke. Den forebyggende, stille indsats, som hr. Holger K. Nielsen også talte om, mener jeg måske repræsenterer den virkelige styrke, nemlig det netværk af samarbejde, der etableres om opbygningen af demokratiske institutioner i vores lande.

Jeg tror, at den fremtidige måde at måle styrke på er social, økonomisk balance. Det tror jeg er en stærkere manifestation af styrke end en militær styrke. Og her vil jeg sige, at OSCE over

de sidste 5-6 år virkelig har forandret sig grundlæggende til at være en aktionerende organisation.

Til hr. Holger K. Nielsen vil jeg gerne sige tak for bemærkningerne om det stille, forebyggende arbejde. Det er ærgerligt, at det aldrig når pressen. Også i dag er der ingen presse til stede. Det er et forebyggende arbejde, som er så centralt for Europas sikkerhed i de kommende år, og som vi jo alle i Europa satser på skal være den måde, vi skal håndtere vores sikkerhedsproblemer på. Og derfor var jeg glad for bemærkningerne og er helt enig i de bemærkninger, hr. Holger K. Nielsen kom med.

OSCE's kapacitet også til at håndtere Kosovo, inden den militære NATO-aktion gik i gang, må jeg også sammen med hr. Holger K. Nielsen erklære mig enig i. KVM-missionen, altså de civile observatører, der var der, spillede en fantastisk rolle. Det var ærgerligt, vi ikke kunne komme længere ad den vej. Men det var et forsøg, som var godt, og man må håbe på, at vi også i andre situationer kan få regeringerne til at styrke deres indsats her, ikke bare at proklamere, men reelt også at levere den styrke, den muskel, der skal til for at bruge det forebyggende arbejde i den sikkerhedspolitiske sags tjeneste.

Med hensyn til Tjetjenien vil jeg blot sige, at OSCE's rolle her jo kan gå hen og blive en vigtig del, ikke med hensyn til at operere i Tjetjenien, for russerne har jo valgt deres løsning, men det, som kan gå hen og blive OSCE's rolle, er sammen med Rusland at få en forebyggende rolle i Kaukasus-regionen. Noget af det, jeg selv havde det privilegium at få lejlighed til at diskutere med Putin i den time, jeg snakkede med ham, var bl.a.: Hvad kan vi gøre for, at OSCE kan spille en forebyggende, aktiv rolle i Kaukasus som region? Lige så vel som vi ikke kan løse Kosovoproblemet isoleret, så kan vi heller ikke løse Tjetjenienproblemet isoleret. Det kan vi ikke, fordi det er grænseoverskridende fænomener, vi har med at gøre her, og derfor skal der internationalt samarbejde og internationale garantier til, hvad angår de løsninger, der skal findes i det område.

Putin er positiv over for det, så det bliver spændende at se, hvad han vil bruge sin præsidentkasket til, om han virkelig også her vil sætte ind i et samarbejde med det internationale samfund. Han var meget positiv over for OSCE som idé og som apparat og er klar til at bruge det.

Hr. Kim Behnke vil jeg gerne takke for de anerkendende ord om OSCE som organisation og som sikkerhedspolitisk instrument og for de personlige, venlige bemærkninger.

Hr. Søren Søndergaard fortjener også en tak for den opmærksomhed, han rejser om, at ministerdelen fungerer utrolig godt. Der er en beslutsomhed her i OSCE, som er fraværende i Europarådsdelen, men den er til gengæld synlig og beslutsom i OSCE-delen, og det styrker organisationens arbejde.

Parlamentarikerforsamlingen er det svage led. Jeg deler helt den opfattelse. Der skal mere tryk på, og der skal mere energi på, så vi kan få et mere normalt, balanceret forhold imellem ministerdelen og parlamentarikerdelen. Der skal køres tættere på. Nu har jeg, vil jeg sige, fået lejlighed til inden for den sidste uge at få tilslutning til at få etableret et kontor for den parlamentariske del i Wien, i Hofburg, så man sidder tæt på, hvad der foregår nu i Wien, så dan at den parlamentariske forsamling kan agere med samarbejde og med stærk, tæt opfølgning af, hvad det er, ministerdelen drøfter.

Det, der er behov for, er en diskussion af den fremtidige finansiering af den parlamentariske forsamling, den fremtidige indflydelse på beslutningerne i OSCE. En dialog om de samlede ressourcers anvendelse i OSCE. Hvad angår brug af ressourcer og personel, er parlamentarikerforsamlingen på sidesporet endnu. Den har vi som danske parlamentarikere og ikke mindst den danske regering en opgave i at være med til at styrke.

Endelig vil jeg takke for bidragene, først og fremmest ministeren for redegørelsen og hans indlæg, og derefter kollegernes opbakning til, at denne forespørgsel kan ende med en deltagelse, hvor der er så bred opslutning til vedtagelsen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Mere af hensyn til referatet vil jeg godt lige komme med en bemærkning til fru Helle Degns anvendelse af Madeleine Albright's billede om »The Triple Crown«, for jeg synes jo, at der er et led, der mangler dér.

Man kan diskutere NATO og EU osv., men der burde for alle være et led, der manglede, og det er Europarådet. Det er jo ikke tilfældigt, at USA glemmer Europarådet, men vi er enige om, at ministerdelen i Europarådet ikke fungerer særlig aktivt. Det er vi fuldstændig enige om, men når det gælder om at forsvare menne-

skerettighederne i Europa, så spiller Europarådet jo en rolle, som OSCE ikke kan spille, bl.a. fordi Europarådet har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvorigennem folk kan klage og rette henvendelser, og der er et sanktionssystem i forhold til at overholde menneskerettighederne.

F.eks. er det jo ikke OSCE, som har fået gennemført, at man har afskaffet dødsstraffen, som man jo har, i Rusland og i andre lande. Det er lige præcis Europarådet, og derfor: Hvis vi forstår sammenhængen mellem sikkerhed på den ene side og menneskerettigheder på den anden, så er det afgørende, at vi ikke glemmer Europarådet.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Igen til referatet og til hr. Søren Søndergaard: Det skal naturligvis ikke glemmes, det store arbejde i Europarådet, som også det danske parlament og den danske regering tillægger stor betydning. Det, der er forudsætningen, når en amerikansk udenrigsminister siger, hvad hun siger, er jo selvfølgelig, at USA er medlem af de tre organisationer, og derfor siger de, at det for dem er vigtigt, at disse tre institutioner får et tættere samarbejde for dermed at få en stærkere muskel sammen med os i Europa til at håndtere sikkerhedspolitikken i det kommende århundrede.

Det skal jo naturligvis ikke for os som danskere forstås på anden måde, end at vi selvfølgelig også ønsker den retlige del koblet på. Der er også en forskel imellem den europæiske menneskerettighedsopfattelse og den amerikanske menneskerettighedsopfattelse.

Så heller ikke fra Socialdemokratiets side skal der være nogen udelukkelse af det forhold, men jeg kan alene referere til, hvad den amerikanske udenrigsminister sagde, som er naturligt med hendes baggrund.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til vedtagelse nr. V 62 af Helle Degn (S), Svend Aage Jensby (V), Pia Christmas Møller (KF), Holger K. Nielsen (SF), Klaus Kjær (DF) og Morten Helveg Petersen (RV) (se foran) vedtoges enstemmigt med 102 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forespørgsel nr. F 38:

Forespørgsel til udenrigsministeren og justitsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om status for drøftelserne om et EU-charter for grundlæggende rettigheder?«

(Af Jacob Buksti (S), Charlotte Antonsen (V), Pia Christmas-Møller (KF), Holger K. Nielsen (SF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Mimi Jakobsen (CD), Elisabeth Arnold (RV), Keld Albrechtsen (EL), Jann Sjursen (KRF) og Kim Behnke (FRI)). (Forespørgslen anmeldt 9/2 2000. Fremme af forespørgslen vedtaget 22/2 2000).

Begrundelse

Claus Larsen-Jensen (S):

På vegne af initiativtagerne til forespørgslen skal jeg lægge op til, at vi får lejlighed til at få en indgående drøftelse af indholdet af det forhandlingsarbejde, der er i gang i konventet om chartret for fundamentale rettigheder.

Baggrunden for ønsket er den klare, at der jo også i den offentlige debat er en række diskussioner om indholdet og konsekvenserne af chartret. Derfor synes vi, at det kunne være ganske passende at benytte lejligheden til allerede i denne tidlige fase af disse forhandlinger at få en klarlægning af, hvad det egentlig er, der er i gang. Hvor er vi egentlig på vej hen? Og at vi i øvrigt får inddraget hele offentligheden plus selvfølgelig Folketinget i denne diskussion.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Forespørgslen og forhandlingen om redegørelsen her kommer på et godt tidspunkt. Arbejdet med EU-chartret er netop ved at komme i gang. Det udvalg, der skal udarbejde chartret – eller udkastet – har indtil nu mødtes seks gange. Arbejdet er på det indledende stadium. Der udestår mange drøftelser, før der foreligger et resultat.